

Милош Шобајић

СЛИКАЈ И ЋУТИ

Фебруар, 2018.

Милош Шобајић

Сликај и чујти!

Уз велику експлозију, врата мог стана се обрушавају према унутра, док ја одуван силином ударца падам на леђа и тако се отклизам уназад ударивши главом о зид улазне просторије. Велики смрад се у истом моменту раширио по стану. Лежећи на паркету гледам неколико људи који упадају кроз разбијена врата и разилазе се по собама. Један од њих стаде изнад мене и пружа ми руку како би ми помогао да устанем. Објашњава ми да су били приморани на овај начин да уђу код мене, јер нисам одговарао на неколико њихових писаних позива да их примим. Сада, као да сам се правио да не чујем звонце иако су упорно звонили. Слушао сам га јако узнемирен и изненађен, осврћући се око себе не бих ли видео где су и шта раде остали провалници.

На моје чуђење, откривам да ми скидају слике са зидова, избацују књиге из библиотеке и премештају кревет у спаваћој соби, гурајући га према дневној. Стојим беспомоћно, ошамућен од експлозије и смрада и немо посматрам. Човек који је стајао поред мене улази у дневну собу, одмиче две фотеље које су биле у њој и гура их према излазу, где се још дими рупа у зиду. Тада угледам једног од провалника како је отворио фиоку у којој се налазе сви моји документи и папири за плаћање рачуна, уз разна административна документа, са нешто новца, које овај лик преврће и чита, као да нешто у њима

тражи, а онда их трпа у своју ташну. Двојица су за момент изашли из стана, да би одмах потом ушли са гомилом књига које су носили као нарамак дрва и однели их до библиотеке, која је била већ сасвим испражњена, а све моје књиге побацили по поду. Почели су уредно да ређају донете књиге у библиотеку, а да износе напоље моје, гурајући их ногама по паркету, према излазу. Слике које су биле по зидовима су изнете, а на њихово место су окачили неке нове које су изгледале као да су рађене дечијом руком, и неке натписе уоквирене у беле рамове, потом фотографије. А по великом зиду, изнад канабеа, исписали су црвеном бојом: „Уметност, то сам ја“!

Понашали су се као у својој кући. Био сам још прилично угруван од експлозије и ошамућен од великог смрада, сасвим шокиран оним што се дешава у мојој кући, па сам једва смогао снаге, придржавајући се за трпезаријски сто, да се обратим човеку који је све време био у непосредној близини и мотрио на мене као да је био спреман да ме смлати, ако бих се супротставио.

„Човече, шта се ово дешава?“, питам га. А он мирним тоном, док су његове колеге већ излазиле из стана, односећи пуне кутије мојих породичних фотографија, одговара да је ова акција спроведена у оквиру пројекта који је већ увелико актуелан по целом свету, а то је: слободан проток капитала, људи, робе и идеја, па сам и ја овом посетом ушао у тај светски програм.

„Дакле, ви сте преуредили комплетно мој стан, одузели ми слике и књиге које су цео мој живот, преуредили распоред намештаја, одредили у којој соби ћу да спавам, како бих од сада живео под сасвим новим режимом!? Чак је то и сјајно“, одговорих, бар ради промене,

ако ни за шта друго! „Значи, пошто је ово слободна размена, како рекосте, онда и ја могу ово исто да урадим у вашој кући“, кажем радосно.

Погледао ме је као да разговара са малоумником и хладно ми одговорио: „Не, само ми можемо да вршимо слободну размену код других, али нико не може код нас. Ви спадате у категорију професије без идеја, па ће наша акција бити усмерена у једносмерну размену наших идеја према вама. Наравно, ми ћемо вам их давати, а ви ћете их примати без поговора. Од вас се очекује само да улазна врата од стана држите увек откључана...“

Окренуо се и изашао у кишни дан, остављајући за собом неописив смрад.

Сад се смејте!

Питање је: до којег степена потцењивања и омаловажавања човечији интелект може да трпи агресију над сопственим разумом и до ког нивоа обмане ће човек бити принуђен да реагује, спаса ради? Цео поступак интелектуалног урушавања на глобалном нивоу, започео је као експеримент у ликовној уметности.

Тако је глобалистички систем, без куцања на врата, улетео у простор који је најподеснији за реализацију његове идеје апсолутног мењања људског ума. Ликовна уметност је отворен простор за све покушаје и опите, јер је замало централна сфера људског испољавања, преосетљив сензор нашег менталног бића, којом можемо да се бавимо скоро без икаквог финансијског улагања. Зато цртамо и сликамо од раног детињства до дубоке старости.

Тако приступачна и отворена за све експерименте, уметност је изложена и најгорим малверзацијама и обманама под маском авангардизма. Последњих деценија је извршена насилна провала на њену територију у облику шарене лаже, односно велике обмане која има исто толико сродности са уметношћу, колико је рукомет сродан филму (узимајући у обзир чињеницу да обе ове активности садрже у себи акцију и то је све).

Измишљен је нови назив за провалнике у ликовну уметност: Визуелни уметници! Они који визуелизују свет око нас. Али, сви ми визуелизујемо стварност, почев од разних области дизајна, архитектуре, преко сликарства и вајарства, филма и позоришта, до фудбала и голфа. Све је визуелно.

Категорија такозваног визуелног уметника је створена како би удомила армију „артиста“ у служби Система, одмах промовисану у авангарду, која служи као ударна песница за анестезирање људског интелекта.

Визуелни уметник постаје сваки млади појединац који пристаје да реализује комесарове идеје. Он је упућен да се бави демистификацијом уметности, како би доказао њену безначајност, стварајући безначајна „дела“. Тако све постаје релативно и тако све постаје могуће.

Сваки објекат којег посматрамо је визуелан. Цео наш живот је велики визуелни спектакл. А у чему се састоји, онда, њихов удео у визуелној уметности, коју својатају као њихов изум, као да су измислили топлу воду? Једини удео им је што су се силом увалили у ликовну уметност (коју углавном негирају), па се као паразит у њеном телу развили до административних указа, којима освајају просторе у музејима.

Ову провалу су организовали идеолози глобализма у циљу реализације идеје успављивања људског ума, а терен је одабран зато што пружа идеалну територију за наметање апсурда као решења за нашу срећу (јер, како се сматра, у уметности је све дозвољено, па зашто онда не би прихватили и њихову идеју која нам нуди искључиво инфантилност као реалност нашег стања свести).

Сетимо се англосаксонских ТВ серија у којима добијамо сигнал кад треба да се смејемо нечему што нам уопште није смешно, јер чујемо грохотан смех унапред снимљен за сцену која нам говори да је тренутак за смех. Овом смицалицом се омаловажава капацитет расуђивања гледаоца, не дајући му могућност да сам закључи шта јесте, а шта није смешно.

Сасвим идентична варка је примењена за такозвану визуелну уметност. У телевизијској серији вам кажу: сад се смејте! У глобалистичкој уметности вам кажу: верујте нам, ми смо трансавангарда! У оба случаја се негира човекова способност самосталног закључивања, која одбија ултиматум наметнуте одлуке.

Данас такозвани трансавангардни уметник ствара дела без претензије да се она категоризују у домен уметности. Од њега се тражи да његов рад буде ефемеран, попут белешке, никако као дело у класичном смислу. Оно не треба да буди било каква осећања већ треба да покаже гледаоцу да је исто толико безначајан колико и дело које посматра. Да би трансавангардни уметник у глобализму могао да ради по диктату Система, он мора, у већини случајева, да буде регрутован у што већем броју из категорије неталентованих младих мишева који прихватају да раде под идејним вођством комесара.

Али, зашто им онда државе-спонзори не саграде музеје само за њих, мишеве? Стадионе само за њих, позоришта или сале у којима ће сасвим легално да показују њихова мишја дела?! Тенис, или кошарка, имају своје стадионе. Позоришни комади се приказују у позориштима. Ватерполо у базенима. Филмови у биоскопима. Зар сецкани папирџи и побацане крпе по поду глобалистичких уметника немају исто тако право да добију свој простор за представљање, тим пре што су им спонзори богате државе? Не! Инсталирали су их у музеје и прогласили их по хитном поступку за трансавангарду!

Тако је све и почело. Нисмо имали стражара на вратима, који би им забранио улаз па бисмо их можда данас гледали по стадионима или позориштима, а не у музејима. А логичније би било да су их увалили у тенис, јер су свакако ближи тенису и рукомету, позоришту или филму, него ликовној уметности, на коју се гаде и које се одричу. Наравно да их Систем, који их организује, никад не би имплантирао у ове делатности због објективних, пре свега финансијских разлога, тако да, за сада, они функционишу само на територији ликовне уметности, по бесплатној цени. А зашто? Па зато што са тог места најоптималније функционишу у разбијању човековог менталног интегритета, који у глобализму мора да доживи фундаменталну промену.

Они су тако увалени у музеје, не само зато што није било стражара на тим вратима, него зато што је за разбијање интелекта најподеснији апстрактни појам по којем функционише ликовна уметност. Принцип: ако сам уметник, онда је све што урадим уметничко дело, независно од чињенице што је мој предлог пука имитација

здравог разума. Своју шарену лажу су назвали визуелном уметношћу, дајући тако себи широко поље деловања за инфантилизам којег промовишу. Али, Систему су баш такви потребни како би их уградио у ово преосетљиво место људског ума.

За тенисера овај закон не важи, јер на терену он је ту да би играо тенис, а никако одбојку, иако је ту разапета мрежа (која би неког уметничког комесара упутила да му баш ту његов уметник заигра одбојку против тенисера). Одбојка се игра по другим правилима, на другачијим теренима. На терену за одбојку се не игра хокеј, независно од чињенице што је на хокејашком голу такође разапета нека мрежа која би могла да подсети на одбојкашку. За хокеј постоје сасвим другачији, залеђени терени, другачији прописи.

У визуелној уметности све наведене комбинације су постале могуће, чак и незаобилазне, па функционишу под паролом: што глупље то боље! Јер, сви смо ми уметници, односно уметност више не постоји! Ова ситуација је неопходна Систему за разраду стратегије разбијања људског отпора, представљајући константно девастиран и анестезиран човечији ум, као неопходно и сасвим природно стање човека у доба глобализма.

Да кренемо од почетка.

Велика белина завејаних равница по којима пада снег привукла ми је ајсолућину пажњу; иако сам био на нивоу ларве у мајчином наручју, осетио сам да од те белине све почиње и да сам ја њен саставни део. Бело је огромно као цео свет, а ја сасвим сам и никој нема осим мене у том огромном белом пространству. Лебдим у беснежинском стању изнад тој завејаној предела.

Стар сам света недељу дана и мајка Мира ме носи замошаној у неко мало ћебе, кроз дубок снег Панонске низије, бежећи са мном са планине Пајук, где ме је родила прчећи према ослобођеном Београду. Свих четрдесет беба рођених на том месту, где сам дошао на свет и ја, првих дана 1945. године, већ су умрле од зиме. Само се ја још не дам, замошан у мајчин зајрљај, док она промрзла, али снажна Личанка, не дозвољава да се смрзнем и оставим кости у тој леденој и снегом завејаној равници. Надомак Београда, примају нас у неки камион и шако стижемо у мајчину породицу која нас кућа, храни и преје.

Сретао сам све моје...

Било је то овако:

У том тренутку сам знао да је четврта година од када је експлодирала септичка јама и непрегледне бујице гована, гноја, људских и животињских изнутрица, крви и мржње просуле се по Балкану, носећи све пред собом. Мој отац Војо и моја мајка Мира су по том загађеном и преораном терену, наоружани до зуба, јурили злотворе, па бежали од њих, пуцали и склањали се од разних заштраних и ледених сечива, од врелих метака и бомби, који су доносили смрт и велики помор. Срели су се случајно на Спасовдан, падајући заједно низ стрмину дубоку као до дна мора, хватајући се за гране да би ублажили пропадање, а бежећи главом без обзира пред војском спремног да их претвори у гомилу мртвог меса. Затим су отишли свако на своју страну, раздвојени вратоломним стазама, војним тактикама и покретима, спавали под ведрим небом далеко једно од другог, све до тренутка у коме су се поново срели у селу Воћин. Тако се све било уклопило да није могло бити боље, јер је то село, усред великог помора у којем су заноћили, освануло покривено неком огромном белом тканином као опном, која га је тог дана заштитила од рата.

Били су као омађијани и опчињени том благом светлошћу која је продирала кроз белу тканину, осетили су спокојство и благост док је около беснео рат. Мешали су

своје сокове од којих се праве деца. А ја сам тада био само кап у мору и осетио како постајем део свих ствари. Настајао сам у њиховој течности која се брзо сједињавала и све је мирисало на цвеће, док ми се полако обликовала маса од које ће касније настати моје тело. Разне нове течности су се потом мешале и правиле неку неодређену смесу од мене, а ја сам све то посматрао са великом будношћу, јер сам знао да лако може доћи до грешке. Иако није све од мене ни зависило, ипак сам се трудио да пазим да неко не умеша прсте у ову безобличност која сам, у ствари, био ја.

Свестан опасности да се могу родити са репом или са две главе, или без ногу и руку, пола кокош а пола човек, а знајући за присуство оних који ми не желе добро, био сам стално будан. Растао сам упорно, мењајући облик од ларве према коначном облику. Иако сам у извесној мери био заштићен у стомаку моје мајке, био сам свакодневно у ратном стању и издржавао све врсте напада од невидљивих сила које су ме гушиле, до удараца које сам добијао од спољњег света, имајући у виду ратна дејства кроз која је пролазила моја мајка. У шестом месецу мог постојања, у једном моменту се поред мене појавила старија жена, пливајући поред мене као да ме придржава да не потонем, а ја нисам имао где да потонем, био сам у плаценти! Ставила ми је руку на леђа, а онда је нестала. Осетио сам свраб дуж кичме и знао да имам проблем. Окретао сам се цео дан, док нисам испеглао неравнину на дну кичме и зачетак репа. Таквих сусрета сам имао свакодневно. Од велике заслепљујуће светлости која ме је скоро онесвестила и са којом сам се неколико дана борио у четвртом месецу,

док нисам прогутао течност која је истог момента угасила то несносно светло, преко присуства непознатих бића поред мене, која покушавају нешто да ми покажу што ја не желим да видим, до свакодневног стезања мог врата или грудног коша неком силом коју сам временом надвладао и убудуће успешно одбијао пре него би почела да дејствује.

Сретао сам у том стању велики број људи из моје најближе родбине и са њима сам водио дуге разговоре. Сретао сам све моје мртве и све моје живе рођаке, будуће пријатеље и непријатеље, са којима сам проводио дуге часове немог разговора. У том стању сам све сасвим јасно видео. Цео мој будући живот ми је био представљен као на длану. Било ми је јасно, од почетка па све до краја, шта ће се десити и како ће се десити у мом животу. Све се одвијало испред мојих очију.

Гледао сам пред собом како једна војска прогони другу и гомиле погинулих преко којих прелазе тенкови и колоне заробљеника, које одводе у недођију. Затим велике ескадриле авиона које бомбардују градове из којих бежи народ, куће и цркве у пламену, децу која плачу, а мајке запомажу, док колоне везаних одводе на стрељање.

Потом, како велике експлозије на све стране руше све пред собом, док се у исто време плешу брзи ритмови по ресторанима неких европских градова. И недалеко од мене, у Јасеновцу, пуне јаме гомилама осушених лешева. Заклани по јамама, рањени по пољима и ваздух пун душа погинулих које не могу да нађу уточиште ни у једном живом бићу, лутају преплашене у истој мери колико су и живи.

Баш у том тренутку, кад су се подизале завесе за почетак представе у „Комеди Франсез“, у Паризу, падала је зимска ноћ на планини Папук и са суве гране је полетела сова према неком глодару који се пробијао кроз снег. Глодар, бежећи испод снежног покривача, да би спасао живот, угледа пред собом парче трулог ораха које је неки инсект, мислим да је био јеленак, покушавао да увуче у своју рупу у земљи. Бежећи од сове, он се устреми ка ораку и у том моменту претрпи снажан судар са зецом, којем се није надао на том путу испод снега, а зец, као стара кукавица, намах помисли да је мета неког грабљивца, па се ван себе од страха вину у ваздух, високо изнад снега који је покривао тог касног децембарског предвечерја целу Панонску низију, те скоком увис снажно удари у десну ногу, односно чизму немачког војника који је баш у том тренутку и том стазом бежао, уплашен за живот као никад до тада. Да би избегао судар са зецом којег је приметио у последњем тренутку, поскочио је увис управо толико да се његова глава нашла на путањи метка луталице испалеженог неколико стотина метара иза њега. Зец је одскочио са болом у ребрима, а војник је пао у снег неколико метара даље, без дела лобање.

Баш у том часу, само стотинак метара од ове погибије, покушавао сам да се главом унапред пробијем кроз густу течност и осетио сам како се кости моје мајке Мире растављају да би ми помогле да изађем из њене утробе. Душа оног погинулог се за час створила ту негде, сасвим близу мене, чекајући ме на излазу, у нади да се код мене склони. То сам добро осетио, као и убеђење да ту душу сигурно нећу прихватити. Ја сам своју душу већ поседовао. Затворио сам зато добро уста и упорно излазио

главом напред, у сусрет зимској ноћи на планини Папук. У том трену сам се родио.

Радикална промена свести

Педесет година касније опет се просу канализација по планети и ми, до грла у фекалијама, мислимо како смо добро прошли, јер су нам нос и уста још ван па успевамо некако да дишемо. Широм отворених очију гледам феноменалне апсурде који опојно смрде, који пљуште по нама без престанка и паузе, и који праве од нас обамрле и онесвешћене посматраче највећих погибија, асиметричних агресија, ароганције силовитих, претњи, лажи и уцена, лажних вредности, кича, неморала и гадости, какве свет никад до сада и у тој мери није доживео.

Глобализам захтева од популације радикалну промену свести, како би остварио нови светски поредак, у којем би нам постало прихватљиво оно што је неприхватљиво. Никад као данас оволика ароганција моћи није тако суверено владала светом, јер је до, такорећи синоћ, само једна сила држала све конце информација и опреције под својом контролом. Приморали су нас да трпимо, јер је то њихов интерес у нашој кући. Као да се назире свему томе крај, али, кажу, све је пролазно, само је њихов интерес вечан.

Говорило се да је ренесанса, која је почела крајем XIII века, захтевала цинове и рађала цинове.

У XXI веку се тражи да будемо патуљци и да рађамо патуљке.

Данашња популација на планети не сме да има идеје, већ послушност. Не сме да ствара, већ само да се лудо забавља, а пре свега је треба онеспособити да мисли. Јер, ако мисли, прави проблем у спровођењу идеје о апсолутној доминацији једноумља такозване светске владе, којој је потребна умртвљена и чипована индивидуа, спремна да прихвати и усвоји комплетан третман апсурда, који му се сервира ван основне логике и расуђивања својственог човеку.

Апсурда има толико око нас да нам се од њих мути свест у покушајима да поделимо логику од глупости, обману од истине, дезинформацију од информације. Та агресија свих врста и облика коју данас трпимо у име интереса који нису наши, у име интереса који су против нас и у име интереса противних здравој логици и људској интелигенцији, покушава да од нас направи послушно стадо, чији би једини циљ био да мирно пасе оно што му се понуди. И да, пре свега, ћути.

Ова акција отупљивања људског ума је најочигледнија у области ликовне уметности. Ту паклени план има најлакши приступ, правећи од човека успаваног посматрача који би морао да прихвати глобалистичку представу уметности онако како су је они замислили и оформили својим програмима стратешког освајања апсолутне власти.

Управо пратећи већину изјава на светском политичком плану, које због недостатка етике и бахате агресивности изазивају наше гнушање, те апсурдне изјаве нам по аутоматизму буде асоцијацију на идентичан колапс који се силом спроводи у уметности. Визуелна уметност, да поновим, таква како је замишљена, нема

никакве сродности са ликовном уметности у чије језгро је силом уграђена. Те две агресије су блиске јер су произведене у истој радионици, са практично истим циљем.

Свима је познато да је за НАТО мир неприхватљива чињеница. Равна је одумирању. Неопходан им је вечити непријатељ због чије тобожње претње морају да стежу обруч око њега и да зато троше огромна средства за наоружање.

Иако су свесни да би реални рат, којим константно прете, Европу пре свега претворио у прах и пепео у року од неколико сати, исто као и њих саме, они упорно држе целу планету као таоце под страхом преткатаклизмичког стања, да би оправдали своје постојање. Не забрављајући и основни разлог свог постојања, НАТО заступа интерес богате мањине на рачун сиромашне већине широм света и функционише као заштитник њихових глобалних интереса. Отуда огромна бујица свакојаких изјава представника овог пакта, које се косе са основним принципом логике и разума, са једном јединственом жељом да сви њихови противници треба одмах да капитулирају, или изведу еутаназију. У супротном, прогласавају се за ратне злочинце који су се супротставили носиоцима демократије, мира и слободе. Познато је да је највећи злочин управо злочин против мира, а они га свакодневно крше водећи константно и свуда своје мале ратове са великим бројем мртвих.

Очевици смо најпрљавије игре коју нам организује западна војна и политичка сила и коју смо морали, зарад демократије, да прихватимо трпећи и слушајући њихове најбестидније одлуке, отимачине и насиље. Канализација

коју су пустили по планети не потапа само нас на Балкану. У сличним фекалијама плутају остали народи, пре свега арапски свет, у организованим љубичастим пролећима, која су требало да прерасту у најсјајнија лета, а увела су целе народе у ледене зиме.

Овакав став атлантистичке војне и политичке елите има своју продужену руку и у области визуелне уметности. Државним одлукама одређује се шта и како треба да мисли и ствара уметник у данашњем времену, у овим последњим трзајима војне хегемоније једне светске силе. За реализацију овог плана није искључена ни војна подршка, ако се за то буде указала прилика.

Кажу: култура досеже дотле докле су је донели њихови тенкови.